

Jo. Naším cílem je toho dne hospoda. A nejen ta. Vydáváme se opět za hranice všedních dní. Výchozím bodem je tentokrát Pohoří na Šumavě.

Téměř zaniklá, nebo takhle - úplně zaniklá, ale trošku zpátky k životu přivedená víska. Počet domů spočtem na jedný ruce. A jen jeden z nich má stálý obyvatele. Ale ten kostel!!! Zbořený, rozpadlý, ale znovu z popela vstalý. Ten si nechám, stejně jako minule, až nakonec, až se okruhem vrátíme.

Cesta vede loukama, který jsou ohraničený lesem. A zase jdeme sami. Jen na hranicích potkáváme skupinku v majetku auvergénskýho ohaře, bernardýna či moskeváka, který nás hodlá zožrati a neidentifikovatelného počtu jorků, kteří drandí kolem □ . Projdeme krajem vesnice a Tali zaujme..... rakouskej bagr. Má ho pod dozorem celou dobu, co je v dohledu. Pravděpodobně bude dost nebezpečnej □ . Vcházíme do lesa a já se těším na oboru s daňky. Jednak je to krása na pokoukání a druhak si říkám, že se to bude dát hezky využít k cvičení Taliovládáníse. Leč bohužel, daňci maj asi taky dovču, takže ani puntik v dohledu. Aspoň že ty bochánky vřesu tady jsou, ty se mi tehdy moc líbily.

Po chvíli mjíme samotou se spoustou výběhů a psů. Podle mýho jsou to alaskáni. Provází nás štěkotem. Rumíček neřeší, Tali ještě tolik psů pohromadě neviděla. Na rozcestí se dáváme na rozdíl od loňska doprava, čímž si cestu nevědomky zkracujem. Eh, ne že by mi to vadilo □ . Jdeme lesní pěšinou až k záchytný budce pro turisty, když je přepadne blbý počasí. Tam zjistíme, že jsme mimo a doufáme, že ne tak moc. Na další lesní cestě mi přijde, že to znám, že tam jsme před rokem právě sešli dolů z tý cesty původní. A podle mě by teď za zatáčkou měla být studánka. Není tam, takže se druhá má půle baví na můj účet. Ovšem jen do tý doby, dokud za tou druhou zatáčkou ta studánka i s hrníčkem fakt není. A hnedle máme po blbejch kecech. Splést se po roce o jednu zatáčku?? Oba čokle studánku okupují, jiskřivá vodička se hodí. Jdeme ještě chvílku lesem, houba žádná (A že jsem to místo, kde jich loni bylo habakůk, prošmejčila! Leč ani malej kovářiček, ani lištička).

Ani se nenadějeme a jsme u Trojmezního kamene. Potůček, který u něj teče, je opět čoklidy přepadnut a plně využit. Čeká nás stoupání, kousek takovýho smutnýho lesa a..... konečně se dočkám!! Hospoda!! Ale! Není to hospoda ledasjaká! Nepřipravený poutník by byl zaskočen. Pívo mu tu nenatočej, neb šenkýřka už je nějakej ten pátek, či spíše století, pod drnem. Z hospody zbyly mechem porostlý čistě kamenný zdi, i okýnko z kterýho vykukujou kořeny se najde. Místo je to no tajuplný. Záhadou mi je, proč tam vlastně tak veliký

hostinec před staletími stával??? Nepřijde mi, že by tudy mohla vést obchodní cesta nějaká. Je to těsně pod horou Kamenec, která má mimochodem taky svoje krásný kouzlo. A myslím, že se mi i podařilo ho dostat do foťáku. Talinka je místem taktéž uchváčena. Nejdřív sice lítají s Rumíčkem uprostřed šiškový bitvy, kdy Brtník pálí o sto šest do spojeneckých germánskouherských řad, kteréžto se šturmem a nadšením jdou proti palbě. Tali pak ale v rámci bitvy objeví.....doupě!! Pravý a nefalšovaný psí doupě, kde by se jí mohlo dobře bydlet. Prozkoumá si ho a poté z něj vyčuhuje jak stará drbna z balkonu. Rumíček na bydlení (asi s Liškou? ☐) kašle, radši si jde vystavovat šišky.

Pod Kamencem troošánek sejdeme z cesty, ale zjistíme to naštěstí včas, abychom se jen tak přes les mohli napojit na správněj směr. Tali pak chytne zásek a tak je zatčená. Stračena. Po nějaký době si už zase cape navolno a dojdeme ke staletýmu zeravu. Je třicet metrů velikej a nádherně v tom slunci voní. Minule přšelo, to nám poskytnul přístřeší, teď zase naopak příjemný stín. Na louce opodál se Tali začuchá a my jí zmizíme za kotouče sena. Když to zjistí, začne lítat, přeletí nás a běží dopředu. Troošku se bojím, aby to nepřehnala, ale za chvíli ji slyším cinkat, jak běží zpátky. Vítr jí říká, že tam někde jsme, ale... my jsme dobře schovaný. Takže jí to trošku trvá. Když nás najde, je bez sebe nadšením a vyústí to příšerňáckou honičku a bitvu s Rumíčkem. Telefon nestíhá cvakat, takže záběry sice jsou, ale nevalné podoby. Škoda, páč teda ty gezichty, co u toho dělali!! ☐ No, foťák bohužel už byl vybitej. Asi tisíckrát Rumouše zardousila a naběhali asi sto kilákůch. O kousek dál narazíme dokonce na celou řadu kotoučů a učíme jí, že takovej kotouč může být skvělá zábava. Je ftipný, že ona, takovej hopík, kterej umí vyskočit z místa do neuvěřitelný výšky, má problém s koordinací při výskoku na ten kotouč. Když se jí to podaří, hopíká chvíli s Rumíčkem sem a tam a pak se zas radši vrátí na zem. To Rumíček se tam usalaší a rozhlíží se jako velkej pán.

Těsně než vejdemo zpátky do Pohoří na Šumavě, vlítnou oba ještě do protékající říčky, kde se zase nějakou dobu ráchají. Aby ne, je fakt vedro a já jim trošku závidím. Vystoupáme do vísky a já se jdu podívat na kostel. Ohařiska uvážeme u značky přes silnici. Trošku jsem si myslela, že by tam nikdo nemusel být, abych si mohla o samotě užít tu atmosféru, kterou kostel má, ale nevyšlo to. Tak si aspoň chvílku utrhnu a podaří se mi to na pár minut. Zatímco já obdivuju kostel, tak naše ohařiska obdivuje paní fotografka. Tali leží a je cíplá. Tak se z legrace ptám, ešivá se tohleto dělá, fotit mrtvý psy ☐ . Smějeme se a dáváme se do hovoru. Aby se paní líp fotilo, posadím pesany a vznikají moc hezký fotky. Noooo to to moje prdítko fotící teda vážně nedokáže ☐ . Čistý, krásný do detailu. Třeba si paní fotografka

zapamatovala webovou adresu a někdy se ozve. No pak už jen nastoupíme do auta a jedeme na večeři. V Kaplici je totiž mooc dobrá pizzerie. Pan majitel je příjemnej a sympatickej, od loňska si nás díky Rumíčkově pamatuje, takže... mi na stole přistane, jako pozornost pána domu, vynikající domácí meruňkovice. A pak jeho výborná pizza. Mňááám. Kdo budete kdy v Kaplici - rozhodně musí zajít do Pizzerie Pod kostelem. ☐ . Jo a taky zmrzku mají na náměstí výbornou. A taky puntíkatý smaltovaný nádobí!! Letos jsem si pořídila další kousek do sbírky- konvici na čaj, neb puntíků nejní nikdá dost.